

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 468/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. novembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Martinom Machajom, Radlinského 47, Dolný Kubín, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 9 T 41/2013 z 24. marca 2015 a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3 To 84/2015 z 9. júla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. septembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 T 41/2013 z 24. marca 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 84/2015 z 9. júla 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že napadnutým rozsudkom okresného súdu v spojení s napadnutým uznesením krajského súdu bol sťažovateľ uznaný vinným z prečinu krádeže, zločinu krádeže a pokračujúceho zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1 a 4 písm. b) v spojení s § 138 ods. 1 písm. e) a j) Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený spoločný súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia. Zároveň mu bol uložený aj ochranný dohľad v trvaní dvoch rokov. Napokon bol zaviazaný na náhradu škody. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ 24. marca 2015 na hlavnom pojednávaní odvolanie, ktoré bolo doplnené právnym zástupcom sťažovateľa 8. apríla 2015 a s odôvodnením až 1. júla 2015. Napadnutý rozsudok okresného súdu v spojení s napadnutým uznesením krajského súdu sa stal právoplatným 9. júla 2015 (§ 183 ods. 1 Trestného poriadku).

3. Podľa názoru sťažovateľa napadnutý rozsudok okresného súdu zakladá porušenie jeho označených práv, a to z viacerých dôvodov. Predovšetkým nebol dostatočne zistený skutkový stav veci v jednotlivých bodoch obžaloby a neboli odstránené rozpory vo výpovediach svedkov (výpovede niektorých svedkov nasvedčovali práve tomu, že sťažovateľ je nevinný). Z vykonaného dokazovania podľa názoru sťažovateľa *„nemožno dospieť k záveru, že... spáchal skutky, ktoré sa mu kladú za vinu tak, ako sú popísané v obžalobe“*. V písomnom vypracovaní rozsudku sa prvostupňový súd tiež nevysporiadal s podstatnou argumentáciou obhajoby a námietkou sťažovateľa týkajúcou sa preukázania vzniknutej škody.

4. Sťažovateľ tvrdí, že napadnutý rozsudok okresného súdu „je *arbitrárny, nezákonný a vykonané dokazovanie a jeho hodnotenie je v rozpore so základnými zásadami platnými v trestnom konaní ako aj v rozpore s ustanoveniami trestného poriadku*“.

5. Sťažovateľ na základe uvedeného v závere navrhuje ústavnému súdu, aby vydal nález, ktorým vysloví, že jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým uznesením krajského súdu porušené. Okrem toho sa domáha, aby ústavný súd zrušil predmetný rozsudok okresného súdu a uznesenie krajského súdu a vec im vrátil na ďalšie konanie. Navrhuje tiež, aby ústavný súd priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 7 000 € a úhradu trov konania.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy

zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

8. Na rozhodnutie o sťažnosti nie je predovšetkým daná právomoc ústavného súdu. Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) vyplýva, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií.

II.A K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu

9. Sťažovateľ v sťažnosti namietal aj porušenie označených práv (pozri body 1 až 5) rozsudkom okresného súdu sp. zn. 9 T 41/2013 z 24. marca 2015.

10. Z obsahu sťažnosti (a k nej pripojených písomností) vyplýva, že sťažovateľ proti predmetnému rozsudku okresného súdu podal riadny opravný prostriedok – odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením sp. zn. 3 To 84/2015 z 9. júla 2015. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie napadnutého uznesenia okresného súdu, pretože na základe podaného odvolania (pozri časť I bod 2) patrilo to do právomoci krajského súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, II. ÚS 90/06).

II.B K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením krajského súdu

11. Obdobná je situácia týkajúca sa tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému uzneseniu krajského súdu z 9. júla 2015 (sťažovateľovi a ani jeho obhajcovi nebolo ešte napadnuté uznesenie krajského súdu doručené a ústavnému súdu ho právny zástupca z tohto titulu ani nepredložil, ako to vyžaduje § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pozn.).

12. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v konaní pred všeobecnými súdmi pred podaním sťažnosti ústavnému súdu ešte nevyužil možnosti, ktoré mu ponúka zákon (Trestný poriadok), a nedomáhal sa nápravy prípadného porušenia svojho práva, v tomto prípade práva na obhajobu v konaní pred všeobecným súdom – Najvyšším súdom Slovenskej republiky podaním dovolania. Sťažovateľ rovnako v sťažnosti namietal, že sa okresný súd (a následne krajský súd) nevysporiadal s nezákonnými dôkazmi použitými v prípravnom konaní. Pokiaľ však bol sťažovateľ presvedčený o použití dôkazov v trestnom konaní, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, rovnako v tejto otázke mal a má možnosť obrátiť sa mimoriadnym opravným prostriedkom na všeobecný súd, v právomoci ktorého je posúdenie tejto otázky.

13. Podľa § 368 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Trestný poriadok“) dovolanie možno podať proti rozhodnutiu súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Podľa § 370 ods. 1 druhej vety Trestného poriadku ak sa dovolanie podáva v prospech obvineného, možno ho podať do troch rokov od doručenia rozhodnutia obvinenému; ak sa rozhodnutie doručuje obvinenému aj jeho obhajcovi alebo zákonnému zástupcovi, plynie lehota od toho doručenia, ktoré bolo vykonané najneskôr. Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným

spôsobom. Tieto okolnosti vylučujú ingerenciu ústavného súdu v danej veci. Podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak

c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu...,

g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom...

Podľa § 374 ods. 3 Trestného poriadku v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku. Podľa § 384 ods. 1 Trestného poriadku na verejnom zasadnutí súd preskúma zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozhodnutia, proti ktorým dovolateľ podal dovolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozhodnutiu, so zameraním na dôvody dovolania podľa § 371 a § 374, ktoré sú uvedené v dovolaní. Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku ak bol dovolacím súdom zistený dôvod dovolania podľa § 371, vysloví rozsudkom porušenie zákona v príslušných ustanoveniach, o ktoré sa tento dôvod opiera. Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku súčasne s výrokom uvedeným v odseku 1 dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie alebo jeho časť, alebo aj chybné konanie, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo. Po zrušení rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd podľa okolností prípadu zruší aj predchádzajúce rozhodnutie súdu prvého stupňa...

14. Z citovaných ustanovení Trestného poriadku (bod 13) teda zjavne vyplýva, že sťažovateľ má k dispozícii zákonný prostriedok, prostredníctvom ktorého sa môže domáhať preskúmania napadnutého uznesenia krajského súdu a postupu predchádzajúceho jeho vydaniu, ktorým je mimoriadny opravný prostriedok podľa § 368 a nasl. Trestného poriadku, a to dovolanie. Sťažovateľove námietky tak, ako ich ústavnému súdu predostrel, sa zjavne javia ako dovolacie dôvody, a to nielen spôsobom, akým sú sťažovateľom opísané, ale aj tým, ako ich sám sťažovateľ pomenoval (porušenie práva na obhajobu, dôkazy nevykonané zákonným spôsobom a pod.). Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v rozsahu svojho preskúmacieho oprávnenia dovolacieho súdu bude musieť v podstate vysporiadať s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi, aké sú obsiahnuté aj v sťažnosti sťažovateľa doručenej ústavnému súdu.

15. Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a za daných okolností považuje sťažnosť aj za neprípustnú (predčasne podanú) podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. Ďalšími možnými dôvodmi odmietnutia sťažnosti bolo nesplnenie zákonných náležitostí (ústavnému súdu advokát nedoručil s podanou sťažnosťou aj napadnuté rozhodnutie krajského súdu), resp. zjavná neopodstatnenosť (sťažovateľ v podanej sťažnosti neuvádza dôvody neústavnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu).

17. Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa v nej uplatnenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. novembra 2015